

Una ampolla a la deriva

Davant d'aquella qüestió falaç que se sol plantejar a les entrevistes o als odiosos tests de personalitat que diu "què t'enduries a una illa deserta?", hem volgut demanar a cinc persones ben diferents quin missatge donarien a la ciutadania sobre Olot i el futur si sabien que havien de desaparèixer d'una manera imminent.

La veritat?

Durant segles, la veritat, la interpretació bona, l'explicació correcta, era allò que *certes* persones decidien. Es deia: **Fulano** diu, i s'havia acabat la discussió. Argument d'autoritat. Continuem igual. Una cosa i un fet és el que és i és així perquè algú - persona, diari,... - diu que ho és. Anem pitjor. Acceptem tot el que es diu i s'escriu. Quedem bocabadats davant dels sons, les imatges i el text imprès. Voyeurs, zappingers, espectadors passius.

On és el contingut? On és la raó i el raonament? Fem gimnàstica cerebral, deixem de creure, comencem per entendre, per comprendre. Busquem la coherència, la lògica, allò que de racional hi ha en el missatge. Siguem agnòstics.

Joan Capdevila

El síndrome de la Lliberada

Mentre intentem respirar, amb l'ànim de sobreviure, no deixem mai d'alabar l'autoarquia hàbilment fonamentada pels nostres governants, exultadors dels valors més primaris de l'individu per absoldre's ells mateixos de la "funesta mania de pensar", de preveure que la ciutat és un complex viu i en moviment. El moviment a Olot es demostra resignant-se. És el triomf total de les tesis de la Lliberada Ferrarons, gaudint de l'agonia de tota una vida de misèria, convençuda de la seva sort de poder-ho fer ajaguda en un lliit, en comptes de fer-ho a peu dret. Els futur que ens preparen passa per l'exaltació dels valors del pagès - m'ho explicava un responsable econòmic municipal -, tenacitat, resignació i empena. L'últim de marxar, si us plau, que apaugui els llums.

Àngel Parada

La paradoxa

Jo voldria viure en un Olot paradoxal, on es combinés fins al màxim, la possibilitat de gaudir dels beneficis de la modernitat, juntament amb els valors tradicionals; o sigui, un Olot-ciutat (còmode, pròsper, plural, culte...) i alhora un Olot-poble (tranquil, bell, tradicional, entranyable...). El que vull dir, curt i ras i a tall d'exemple, és que tant desistjaria que Olot tingués uns serveis socials i una oferta cultural de més qualitat, que no ens fes enyorar els de la capital, com que s'apliqués una planificació urbanística més estricta, més acurada i menys embrutidora. En definitiva, voldria que la capitalitat, a la qual darrerament sembla abocar-se la nostra ciutat, fos més qualitativa que quantitativa.

Carme Simon

El dret de somiar, si més no, la ciutat desitjada

Arribats a dalt, un cop acomplerta l'ascensió, pare i fill es giraren mirant els dos la ciutat. L'aire fresc sota el sol brillant d'un matí de primavera després de la pluja. Ell allisà els cabells al vailet. El que veien era formós, petites valls que s'obrien cap a la plana, muntanyes i turons de vegetació espessa i d'un verd intens; al fons, serralades majestoses que guardaven encara la neu del passat hivern, i cobrint la ciutat de teulats vermell-gris-marró-negre, una transparent boirina. Un havia viscut gran part de la seva vida en aquella ciutat, l'altre estava aprenent a créixer en la mateixa. I així, es desitjaren sort i salut. L'home encengué un cigarret xuclant fort en la primera calada. Se sentia feliç. No volia que aquells

instants es malmetessin amb el temps, li hauria agradat guardar-los per sempre, però no els volia en el record, els desitjava fruir fins a la mort. La ciutat era seva, però li havien pres, com tantes coses, potser per això va desitjar el fill que ara corria alegre i enjogassat. La ciutat era seva, però l'havien convertida en un espai on uns homes i unes dones vivien sense un projecte per què lluitar, sense un destí més enllà de la rutina, els diners i el fals oci. Potser era una fantasia, però potser allò no era una ciutat, ja que per a ser-ho tothom hi hauria de poder exercir el dret a la ciutadania.

Joan Serra Capallera

El Burg

Un Consell d'edats, sexes, confessions... Vint-i-set mil set-cents quaranta fraccionat pel nombre de consells.

Una ciutat sense llibertat condiCiUnada. Té boscos de faigs a 440 metres sobre el nivell del mar. Anomenem-la "Burg". Vejam com queda: Burg d'Olot. Arrodonim-ho: Consell General del Burg d'Olot: vint-i-un consellers, deu homes i 11 dones. Homes: un nen (assenyat), un noi impúber, un jove generació X, un impiu reciclat, un quarantó, i van sis. Quatre més: un de la cinquantena en vies de jubilació avançada, un seixantó petanquer, un de la trentaisena i un de la lleva del biberó.

Composició femenina. Total onze: sis vídues (estadístiques obliguen), en resten cinc. Premenàrquiques, una; gestant, una; mestresses de casa, una; prematrimonial acoblada, una; separades, una i, finalment, liles, una.

M'agradaria tant una ciutat sense alcalde!

Pere Masmitjà